

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV/2589-2/2022

Érkezett:

2022 DEC 27.

Érkezés módja

POSTÁN

@

EGYÉB:

Példány:

1

Melléklet:

0

Kezelőiroda:

Jen

T. Alkotmánybíróság részére

ügyszám: IV/2589-1/2022

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § bekezdése alapján [redacted] és [redacted] (mindketten: [redacted] jelen beadványunkhoz csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőnk, dr. Muhi Erika [redacted] útján az alábbi

egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, az Abtv. 27. § (1) bekezdésében biztosított jogunk alapján, tekintettel arra, hogy az ügyben hozott Fővárosi Törvényszék 111.K.706.727/2021/15 számú érdemi döntése, valamint a Kúria Kfv.I.37.601/2022/3 számú bírósági eljárást befejező végzése alaptörvény-ellenes, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék 111.K.706.727/2021/15 számú ítéletének, valamint a Kúria Kfv.I.37.601/2022/3 számú, felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadó végzésének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. § (1) bekezdésének megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:**1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei****a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése**

Mi, felperesek Magyarország Főkonzulátusa (München) ügyfélszolgálatán kérelmet nyújtottunk be, melyben a Németországban 2021. március 24. napján történt házasságkötésünk bejegyzett élettársi kapcsolatként történő hazai anyakönyvezését kértük.

Kérelmünkhöz, melléktük a házassági anyakönyvi kivonatunkat [redacted] kérelmező magyar állampolgár vagyok [redacted] kérelmező német állampolgár vagyok.

A hatóság 2021. szeptember 16. napján kelt, általunk 2021. október 12. napján postai úton átvett határozatában a kérelmünket elutasította. Az elutasító határozat indokolása értelmében az azonos neműek között külföldön kötött házasság bejegyzett élettársi kapcsolatként történő elismerésére vonatkozóan sem a nemzetközi magánjogról szóló 2017. évi XXVIII. törvény (továbbiakban: Nmjt.v.); sem más jogszabály nem tartalmaz rendelkezést, így ilyen rendelkezés hiányában nincs mód a jelen ügyben a felek által kötött házasság bejegyzett élettársi kapcsolatként való hazai anyakönyvezésére sem. Ezen felül az Igazságügyi Minisztérium Magánjogi Főosztálya által korábban kiadott állásfoglalás szerint az azonos neműek között külföldön létrejött házasságot Magyarországon nemlétezőnek kell tekinteni.

A határozattal szemben keresetet nyújtottunk be a Fővárosi Törvényszékhez 2021. november 9. napján, amelyben elsősorban azt kértük, hogy a támadott határozatot mint jogszabálysértő döntést úgy változtassa meg a Kp. 89. § (1) a) pontja alapján, hogy rendelje el a közöttünk 2021. március 24. napján Németországban kötött házasság bejegyzett élettársi kapcsolatként való hazai anyakönyvezését, továbbá arról anyakönyvi kivonat kiállítását, másodsorban pedig azt kértük, hogy a támadott határozatot a Kp. 89. § (1) bekezdés b) pontja alapján semmisítse meg és az alperest utasítsa új eljárásra.

A Törvényszék 2022. június 2. napján kelt, jogi képviselőnk által 2022. június 7. napján elektronikusan átvett ítéletében a keresetünket elutasította, és perköltség megfizetésére kötelezett bennünket.

2022. DECEMBER 27.

Elnök

A törvényszék indokolásában kifejtette:

„[18] A kérdés eldöntéséhez az volt a kiindulópont, hogy a német jog szerint létesült házasság hazai jog szerinti megítélésére a felperesek által sem vitatottan a nemzetközi magánjog, azaz az Nmjtvt. szabályai irányadó. A felperesek tehát házasságuk alapján a bejegyzett élettársi kapcsolat anyakönyvezését kérték, mely kérelem teljesítéséhez olyan szabályra volt szükség, mely lehetővé teszi a magyar hatóságoknak, hogy a külföldön kötött és okirattal tanúsított házasságot jogi szempontból bejegyzett élettársi kapcsolatnak tekintsék.

[19] Az Nmjtvt. 4. § (1) bekezdése szerint annak megítélése során, hogy a tényállásra alkalmazandó jogot melyik kollíziós szabály alapján kell meghatározni, a magyar jog fogalomrendszere az irányadó. Az Nmjtvt. ezen §-ához kapcsolódó miniszteri indokolás szerint az elbírálandó tényállásra, pontosabban: a megválaszolendő jogkérdésre illő kollíziós kapcsoló szabály kiválasztását és a tényállásra alkalmazását nevezzük minősítésnek (pl. a tényállásban felmerülő jogkérdés házassági vagyoni jogi vagy öröklési jogi természetű és eszerint a házassági vagyoni jogi vagy az öröklési jogi kapcsolóelvet kell alkalmazni). A (2) bekezdés szerint a magyar jogban ismeretlen jogintézmény minősítését a jogintézményt szabályozó külföldi jog alapján kell elvégezni, különös tekintettel annak a külföldi jogban betöltött funkciójára és céljára. (3) Ha a külföldi jogintézmény a magyar jogban nem ismeretlen, de funkciója vagy célja eltér attól, amit a külföldi jogban betölt, akkor a minősítés során a külföldi jogra is figyelemmel kell lenni.

[20] A felperesek által is megjelölt Nmjtvt. 4. § (2) bekezdése szempontjából a magyar jogban ismeretlen az azonos neműek házassága, tehát a figyelembe veendő külföldi, azaz a német jog alapján a házasságra vonatkozó kollíziós jogot kell alkalmazni. Az Nmjtvt. 4. § (3) bekezdése szerint annak van jelentősége, hogy a magyar és a német jog is ismeri a házasság jogintézményét, és kifejezetten a német jog alapján kell a magyar hatóságoknak figyelemmel lenni arra, hogy az adott esetben azonos neműek között áll fenn a házasság, és a házasságra vonatkozó kollíziós jogi szabályokat kell alkalmazni. Az Nmjtvt. 3. § (2) bekezdésében írt azon fordulat már nem szerepel a jogszabályban, hogy a magyar jogrend a külföldi jogintézményt eltérő megnevezéssel ismeri. Összegezve: az Nmjtvt. 4. § (2) és (3) bekezdéseinek értelmezése azonos eredményre vezet, a két joghely alkalmazása egymást erősíti, azaz az Nmjtvt. „17. A házasságra vonatkozó különös szabályok” címére utalnak tovább. Tényszerű, hogy a magyar és a német jog egyaránt ismeri a házasság jogintézményét, de azzal a különbséggel, hogy míg a német jog azonos neműek közti házasságot is, a magyar jog csak a nő és férfi közti házasságot ismeri el.

[21] A fentiekből következően a magyar jogban a bejegyzés alapjául házassági anyakönyvi kivonat (Eheurkunde) érvénytelen okiratnak minősült. A felperesek Nmjtvt. 4. § (2)–(3) bekezdésére tett hivatkozásából tehát nem következik, hogy az anyakönyvezési eljárásban a felperesek házasságát bejegyzett élettársi kapcsolatként kell figyelembe venni. Az alperes azon megállapításával szemben, hogy az „átanyakönyvezésre”, „átkonvertálásra” nincs szabály a jogrendben, a felperesek nem neveztek meg olyan szabályt mely a kérelmük teljesítését lehetővé tenné. Az „átanyakönyvezésre” vonatkozó szabály megjelölésének hiányában az At. 65.§ (1) bekezdésének, valamint 1.§ (2) bekezdésének sérelme sem valósult meg.”

A Fővárosi Törvényszék döntésével szemben 2022. július 6. napján felülvizsgálati kérelmet nyújtottunk be a Kúriához. Kértük, hogy a Kúria helyezze hatályon kívül a Fővárosi Törvényszék ítéletét, és utasítsa új eljárásra az eljárt bíróságot tekintettel arra, hogy a döntés az ügy egészére kihatóan jogszabálysértő. A befogadhatóság körében hivatkoztunk a joggyakorlat egységének biztosítására, valamint arra, hogy a felvetett jogkérdés különleges súlya és társadalmi jelentősége indokolja a felülvizsgálatát a jogerős ítéletnek.

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság 2022. szeptember 14. napján kelt, jogi képviselők által 2022. szeptember 15. napján átvett végzésében a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta.

A befogadás megtagadását azzal indokolta a Kúria, „[14] (...) hogy a jelen per tárgyát képező közigazgatási döntés tekintetében fennálló jogkérdésben, az azonos neműek külföldön megkötött házasságának bejegyzett élettársként való hazai anyakönyvezésében a felperesek

által hivatkozott – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, valamint a Fővárosi Törvényszék által hozott – határozatokban az eljáró bíróságok korábban nem foglaltak állást, ezt a jogkérdést érdemben nem vizsgálták, így nincs olyan jogértelmezést igénylő, elvi jelentőségű jogkérdés, amelynek vonatkozásában a bírói gyakorlat nem egységes, továbbá nem valószínűsíthető, hogy jelen ügy kapcsán a kialakult joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, a jogegység megbomlásának a veszélye állna fenn.”

A felvetett jogkérdés társadalmi jelentősége körében a Kúria megállapította, hogy „[15] A felperesek további befogadási okként a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pontjának ab) alpontját jelölték meg. E törvényi rendelkezés alapján a felvetett jogkérdés különleges súlyára tekintettel a Kúria egységes gyakorlata szerint a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az nagy számban előforduló új típusú ügyben merült fel, azaz a vizsgált jogkérdés túlmutat a konkrét ügyön és a Kúria iránymutatása szükséges. Az ügy társadalmi jelentősége pedig különösen akkor minősül befogadási oknak, ha az adott jogkérdés a jogalanyok széles körét érinti. A befogadási ok fennállásának megállapítása igényli tehát, hogy a konkrét egyedi ügyben elfoglalt jogi álláspont ne csak az adott ügyben érintetteknek legyen kihatással, hanem közvetve az adott ügyben nem szereplő jogalanyok helyzetére is iránymutatást adjon. A perbeli ügyben e körülmények fennállását a Kúria nem látta megállapíthatónak, a jogerős ítélet következtében elszenvedett egyedi jogsérelem a bíróság egyedi ügyben megállapított tényállásra vonatkozó jogértelmezése kapcsán merült fel. Ez pedig önmagában nem alapozza meg a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságát, ugyanis nem érinti a társadalom széles körét, a perbeli ügy mikénti eldöntése a felpereseken kívül tömegesen más jogalanyok jogi helyzetét nem befolyásolja.”

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Mi, mint kérelmezők a jogorvoslati lehetőségeket kimerítettük. A Fővárosi Törvényszék érdemi döntésében elutasította a keresetet. A Kúria pedig megtagadta a felülvizsgálati kérelem befogadását, így a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény valamennyi jogorvoslati lehetőségét kimerítettük.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló Fővárosi Törvényszék 111.K.706.727/2021/15 ítélete 2022. június 3. napján került jogi képviselőnk részére elektronikusan kézbesítésre, míg a Kúria Kfv.I.37.601/2022/3. számú végzése 2022. szeptember 15. napján került kézbesítésre jogi képviselőnk részére, ugyancsak elektronikus úton.

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidő a Kúria végzésének átvételétől számítva 2022. november 14. napján telt le. Az alkotmányjogi panaszt jogi képviselőnk útján 2022. november 11. napján nyújtottuk be, elektronikus úton. 2022. november 29. napján vette át jogi képviselőnk az Alkotmánybíróság hiánypótlási felhívását, melyben harminc napos határidőt állapított meg részünkre a hiányok pótlására.

Mindezek alapján [REDACTED] és [REDACTED] alkotmányjogi panaszt előterjesztők nyilatkozzuk, hogy az Abtv.-ben rendelkezésre álló hatvan napos határidő megtartása került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az eljárás 2021. július 22. napján a mi kérelmünkre indult, amikor Magyarország Müncheni Főkonzulátusán azt kértük, hogy a Münchenben 2021. március 24. napján létrejött házasságunkat bejegyzett élettársi kapcsolatként anyakönyvezzék Magyarországon.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A Fővárosi Törvényszék ítélete olyan téves jogértelmezésen alapul, amely alkotmányjogi jelentőségű, valamint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéseket vet fel.

Ahogy azt már kereseti kérelmünkben is kifejtettük:

„Az Alaptörvény L cikk (1) bekezdése az államnak azt a kötelezettségét rögzíti, hogy a férfi és nő között kötött házasságot védelemben kell részesítenie. Amint arra ugyanakkor az Alkotmánybíróság a 32/2010. (III. 25.) AB határozatában rámutatott, „[a] házasság értékéért tételése (...) nem zárja ki, hogy a jogalkotó – figyelemmel a társadalmi tendenciákra, igényekre, a hagyományos családformák változására, egyszersmind elismerve a személyek jogát arra, hogy egyéni boldogságukat az általuk szabadon megválasztott kapcsolati keretben keressék – más, a házassághoz hasonló funkciójú kapcsolati formákat is védelemben részesítsen. A házassághoz való pozitív viszonyulás azt jelenti, hogy a házasságot (és a családot) önmagában, s nem a csak azonos nemű személyek által létesíthető – így a házasságnak konkurenciát nem is jelentő – [bejegyzett élettársi kapcsolattal] szemben, az abban élők rovására kell védeni.” (ABH 2010, 194, 208., az Alaptörvény hatálybalépése után is fenntartja a 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [45])

Ebből következően az Alaptörvény L cikk (1) bekezdéséből az következik, hogy a magyar állam nem köteles biztosítani az azonos nemű párok számára a házasságkötés lehetőségét, illetve nem köteles házasságként elismerni a közöttük külföldön jogszerűen létrejött családjogi köteléket. Az azonban nincs jogilag értékelhető összefüggésben a házasság védelmével, hogy a külföldön azonos neműek között kötött házasságot a magyar jogban bejegyzett élettársi kapcsolatként elismeri-e a magyar állam, mivel a hivatkozott alkotmánybírósági gyakorlat szerint a házasság védelmére vonatkozó állami kötelezettséget nem az azonos nemű személyek által köthető bejegyzett élettársi kapcsolat jogintézményének kárára kell teljesíteni.

Az Alaptörvény L cikk (1) bekezdéséből ezért nem vezethető le az, hogy a külföldön azonos neműek által jogszerűen kötött házasságot a magyar állam teljes egészében „nem létezőnek” tekintse, ezért a támadott határozat megalapozatlanul tagadta meg a hazai anyakönyvezést az Alaptörvény ezen rendelkezésére hivatkozva.”

„Az Alkotmánybíróság korábban az emberi méltósághoz való jogból alkotmányos követelményként vezette le, hogy „az azonos neműek tartós párkapcsolata számára (...) az elismerés és a védelem igénye – mivel ők házasságra nem léphetnek – az emberi méltósághoz való jogból [Alkotmány 54. § (1) bekezdés], és az abból származtatott önrendelkezési jogból, az általános cselekvési szabadságból, illetve a személyiség szabad kibontakoztatásához való jogból [8/1990. (IV. 23.) AB határozat, ABH 1990, 42, 45.] levezethető. (...) Az azonos nemű személyek számára (...), akik az Alkotmány alapján házasságot nem köthetnek, a jogalkotónak az Alkotmány korlátai között biztosítania kell egymás irányában a házastársakéhoz hasonló olyan jogállást, amely az egyenlő méltóságú személyként kezelésüket biztosítja.” (154/2008. (XII. 17.) AB határozat, ABH 2008, 1203, 1225., az Alaptörvény hatálybalépése után is fenntartja a 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [45])

Az Alaptörvény II. cikkében elismert, az emberi méltósághoz való jogból, valamint az immár önálló jogként az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében elismert, a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogból következik, hogy a felperesnek és házastársának joga van ahhoz, hogy a magyar jog a tartós életközösségüket nem házasságként, de a házassághoz hasonló jogi formában elismerje és védelemben részesítse.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi. Az előzőekben hivatkozott alkotmánybírósági esetjogra is figyelemmel ezért a felperesek álláspontja szerint az Nmjt. és az At. szabályait a jelen esetben úgy kell alkalmazni, hogy az biztosítsa a felperesek számára az Alaptörvény II. cikkéből és VI. cikk (1) bekezdéséből fakadó azon jogukat, hogy a tartós életközösségük a magyar jogban a házassághoz hasonló jogi elismerést nyerjen.

Az a jogértelmezés ezért, amely a külföldön azonos neműek által kötött házasságot „nem létezőnek” tekint, és megtagadja annak bejegyzett élettársi kapcsolatként való anyakönyvezését, ellentétes az Alaptörvény II. cikkével és VI. cikk (1) bekezdésével, mivel megtagadja a felperestől és házastársától, hogy a tartós életközösségük a magyar jogban a házassághoz hasonló jogi elismerést nyerjen.

A támadott ítélet kifejezetten úgy nyilatkozik, hogy

„[22] A felpereseknek a határozat alaptörvény ellenességére tett hivatkozásaira tekintettel a bíróság rámutat, hogy a kérdés a bíróságban alkotmányossági aggályt nem vetett fel.”

A Fővárosi Törvényszék ugyanis kizárólag azt vizsgálta, arról foglalt állást, hogy van-e olyan konvertáló szabály az Nmjt.-ben, amely alapján a külföldön kötött házasságot Magyarországon bejegyzett élettársi kapcsolatnak lehet tekinteni.

Megállapítja a jogerős ítélet azt is, hogy Nmjt. 4. § (3) bekezdése értelmében a minősítést annak figyelembevételével kell elvégezni, hogy az adott jogintézmény a külföldi jogban milyen célt és funkciót tölt be. Ebben a körben a Fővárosi Törvényszék kifejezetten csak a magyar és a német jogban is ismert házasság jogintézményét vizsgálta.

Semmilyen formában nem vizsgálta azonban a jogintézmény külföldi jogban betöltött célját és funkcióját. A jogintézmény célja – ahogy Magyarországon a bejegyzett élettársi kapcsolaté is – többek között a magán- és családi élethez való alapvető emberi jognak az érvényre juttatása az azonos nemű párok esetében. Mindkét jogintézmény funkciója pedig az, hogy ezen alapvető emberi jog/jogok esetében meghatározza a jogilag szabályozott kereteket. Az azonos nemű párok esetében Németországban ez a jogi keret lehet a házasság, Magyarországon viszont kizárólag a bejegyzett élettársi kapcsolat érhető el számukra.

Másrészt anyagi jogi szabályt is sértett a törvényszék amikor ítéletében az Nmjt. 4 §-ban foglaltakat a jogszabály céljával és funkciójával ellentétesen értelmezte.

Valamit ugyancsak anyagi jogi szabályt sért a támadott ítélet, amikor egyáltalán nem adja indokát annak, hogy az At. 65. § foglalt kötelezettségünknek mi hogyan tudunk eleget tenni. Szemben azzal, amelyet a Fővárosi Törvényszék az indokolása [15] pontjában megállapít, az At. 65 §-ából nem vezethető le, hogy a külföldön kötött házasságot ne lehetne Magyarországon bejegyzett élettársi kapcsolatként anyakönyveztetni.

2017. évi XXVIII. törvény a nemzetközi magánjogról (továbbiakban: Nmjt) 4. §-a értelmében:

„4. § (1) Annak megítélése során, hogy a tényállásra alkalmazandó jogot melyik kollíziós szabály alapján kell meghatározni, a magyar jog fogalomrendszere az irányadó.

(2) A magyar jogban ismeretlen jogintézmény minősítését a jogintézményt szabályozó külföldi jog alapján kell elvégezni, különös tekintettel annak a külföldi jogban betöltött funkciójára és céljára.

(3) Ha a külföldi jogintézmény a magyar jogban nem ismeretlen, de funkciója vagy célja eltér attól, amit a külföldi jogban betölt, akkor a minősítés során a külföldi jogra is figyelemmel kell lenni.”

Az anyakönyvi eljárásról szóló 2010. évi I. törvény (a továbbiakban: At.) 65. §-a külföldön kötött házassággal kapcsolatosan a következőket mondja ki:

„A magyar állampolgár köteles kezdeményezni a külföldön történt házasságkötésének, bejegyzett élettársi kapcsolata létesítésének, gyermeke külföldön történt születésének, valamint a magyar állampolgárságú házastársa, bejegyzett élettársa, gyermeke és szülője külföldön történt halálának hazai anyakönyvezését.”

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi. Az előzőekben hivatkozott alkotmánybírói esetjogra is figyelemmel ezért a felperes álláspontja szerint az Nmjt. és az At. szabályait a jelen esetben úgy kell alkalmazni, hogy az biztosítsa a felperes és házastársa számára az Alaptörvény II. cikkéből és VI. cikk (1) bekezdéséből fakadó azon jogukat, hogy a tartós életközösségük a magyar jogban a házassághoz hasonló jogi elismerést nyerjen.

Mindezen túlmenően a Fővárosi Törvényszék ítélete a At. 35. § (1) bekezdésével ellentétes megállapítást tesz: „Nem a hazai anyakönyvezés keletkezteti az érintettek közt a kérelmezett jogviszonyt, az csupán tanúsítja azt. A felpereseknek lehetnek kétségeik, hogy tudnak-e bejegyzett élettársi kapcsolatot létesíteni a magyar jog szerint, de jelen eljárás nem a jogviszony létrejöttét érintette.”

Az At. 35. § (1) bekezdés értelmében ugyanis: „Ha nem magyar állampolgár kíván Magyarországon bejegyzett élettársi kapcsolatot létesíteni, nyilatkoznia kell, hogy

a) a bejegyzett élettársi kapcsolat létesítésének a személyes joga szerint nincs akadálya, vagy
b) a nemzetközi magánjogról szóló 2017. évi XXVIII. törvény (a továbbiakban: Nmjtvt.) 37. § (2) bekezdés a) pontja szerinti esetben a házasságkötésének a személyes joga szerint nem lenne akadálya.”

Én [REDACTED] II. rendű felperes azonban nem tudom ezt igazolni, hiszen a személyes jogom szerint házas vagyok, azaz az akadály fennáll. Mindebből tehát az következik, hogy nekünk felpereseknek – épp ellenkezőleg azzal, amit a törvényszék ítélete megállapít – nincs kétségünk afelől, hogy nem tudnánk Magyarországon bejegyzett élettársi kapcsolatot létesíteni.

Ezen akadály fennállása okán mondta ki 2018. február 8. napján a Fővárosi Törvényszék az alábbiakat:

„[a bíróság] azt hangsúlyozza, hogy az alperes állításával ellentétesen a felperes és külföldi házastársa családjogi státuszának magyarországi elismerésére a kérelmük elutasítása esetén nincs jogszerű lehetőség. Ennek oka az, hogy az At. 35. § (1) bekezdése értelmében, ha nem magyar állampolgár akar Magyarországon bejegyzett élettársi kapcsolatot létesíteni, igazolnia kell, hogy a bejegyzett élettársi kapcsolat létesítésének személyes joga szerint nincs akadálya. A felperes külföldi, saját joga szerint házas, házastársa pedig ilyen igazolást előterjeszteni szükségszerűen nem tud, ami miatt bejegyzett élettársi kapcsolat létesítésére irányuló eljárást Magyarországon eredménnyel nem kezdeményezhet.”

A Kúria támadott végzése a bírósági felülvizsgálati kérelmet a mi Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert, a tisztességes eljáráshoz való jogunk megsértésével utasította el érdemi vizsgálat nélkül, amikor a felülvizsgálati kérelemben az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeinket nem kellő alaposítással vizsgálta meg, illetve azok értékeléséről a támadott végzésben nem adott számot. A támadott végzés – ugyancsak az alábbiakban részletesen kifejtettek szerint – sérti a mi Alaptörvény VI cikk (1) bekezdésében elismert, a magán és családi élet tiszteletben tartásához fűződő jogunkat valamint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében elismert egyenlő bánásmódhoz való jogunkat, egyfelől azzal, hogy az ügy alapjogi érintettségét figyelmen kívül hagyta, másfelől azzal, hogy a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálat nélküli elutasításával nem orvosolta a mi fentebb kifejtett jogaink törvényi alap nélküli és szükségtelen korlátozásával elszenvedett sérelmét.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Magyarország Alaptörvénye B. cikk 1) bekezdése kimondja, hogy Magyarország független, demokratikus jogállam.

Az Alaptörvény I. cikke az ember alapvető jogairól rendelkezik

„AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.

(2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.

(3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.”

Az Alaptörvény II. cikke értelmében az emberi méltóság sérthetetlen, és minden embernek joga van az emberi méltósághoz.

Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy: Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A

véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

Az Alaptörvény 28. cikke értelmében pedig a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni. A jogszabályok és az Alaptörvény értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő célt szolgálnak.

Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése értelmében „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”

Alaptörvény II. cikkében szabályozott emberi méltósághoz fűződő jogból, valamint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében szabályozott családi élet tiszteletben tartásához fűződő jogból egyértelműen levezethető az azonos nemű személyek tartós párkapcsolata számára és a védelem igénye, hiszen ők házasságra nem léphetnek. Ezen álláspontunkat az Alkotmánybíróság több – az előző fejezetben idézett döntése is alátámasztotta.

„Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróságok a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi. Az előzőekben hivatkozott alkotmánybírósági esetjogra is figyelemmel ezért a felperes álláspontja szerint az Nmjt.v. és az At. szabályait a jelen esetben úgy kell alkalmazni, hogy az biztosítsa a felperes és házastársa számára az Alaptörvény II. cikkéből és VI. cikk (1) bekezdéséből fakadó azon jogukat, hogy a tartós életközösségük a magyar jogban a házassághoz hasonló jogi elismerést nyerjen.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése értelmében:

„Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

A nemzetközi magánjogi törvény kommentárja szerint:

„Ezek [a bejegyzett élettársi] kapcsolatok a magyar jog fogalomrendszere szerint az élettársi kapcsolathoz állnak közelebb, de az ilyen házasságon kívüli partnerkapcsolatokat mindig a Kódex 4. §-a alapján esetről esetre (figyelemmel akár a párok azonos vagy különemű voltára is), anyagi jogi tartalmuk szerint kell minősíteni.

A Kódex hallgat arról, hogyan volna kezelhető azonos nemű felek külföldön kötött házasságának Magyarországon bejegyzett élettársi kapcsolatként történő elismerése. Bár létezik, de egyáltalán nem elterjedt az olyan külföldi megoldás, amely ilyenkor a külföldön érvényesen létrejött házasságot az adott államban bejegyzett élettársi kapcsolatként ismeri el (pl. Svájc). Az 1979-es Kódex hatálya alatt is fordultak már a magyar bírósághoz azonos neműek külföldön kötött házasságuk magyarországi anyakönyvezése érdekében, ahol felmerült a külföldi házasság átminősítésének kérdése.”

[50] A Kúria azonban érdemben nem vizsgálta ezt a lehetőséget. Elutasította az adott kérelmet, mivel az egyértelműen az azonos nemű felperesek házasságának hazai anyakönyvezésére irányult, és nem annak más, a magyar jog szerint ismert, hasonló tartalmú jogintézményé történő transzponálására. **Meg is jegyezte a Kúria, hogy a magyar jog nem ismeri az azonos neműek házasságát, ismeri viszont az azonos neműek olyan kapcsolatát, amelyet hivatalos magyar szerv meghatározott feltételek mellett és meghatározott eljárásrendben törvényesít,** mint amilyen a közjegyzők általj közhiteles nyilvántartásban vezetett regisztrálás vagy az élettársi kapcsolat anyakönyvi bejegyzése.

Az egyes államok belső szabályozási rendszerei között jelentős különbségek vannak a tekintetben, hogy milyen joghatással rendelkeznek az egyes bejegyzett élettársi kapcsolatok, milyen lehetőségeket biztosítanak a bejegyzett élettársaknak (például örökbefogadás, reprodukciós eljárásban való részvétel, a másik nevének viselése). Amennyiben a bejegyzett

élettársak tekintetében a magyar hatóságoknak olyan külföldi jogot kell alkalmazniuk, amely a hazaihoz képest tágabb jogokat biztosít a feleknek, különös jelentőségű kérdés, hogy azokat a magyar jogban miként lehet megítélni, minősíteni, továbbá adott esetben a külföldi jog alkalmazása a magyar közrendbe ütközés miatt mellőzendő-e. E kérdésekre a Kódex általános rendelkezései az irányadók.

A 1673/2016. (XI. 29.) Korm. határozat az új nemzetközi magánjogi törvény koncepciójáról a következőket tartalmazta:

„A szabályozásnak ki kell terjednie a bejegyzett élettársi kapcsolat érvényes létrejöttének anyagi és alaki feltételeire, a bejegyzett élettársak közötti személyi és vagyoni viszonyokra, továbbá a bejegyzett élettársi kapcsolat megszűnésére alkalmazandó jog meghatározására. A koncepció fenntartani javasolja a bejegyzett élettársakra vonatkozó hatályos kollíziós jogi szabályozást, kiegészítve azzal, hogy a más államban azonos neműek között érvényesen megkötött házasság Magyarországon nem ismerhető el, azonban az ilyen házasságot - kérelemre - a magyar jog szerint bejegyzett élettársi kapcsolatnak kell tekinteni.”

A fentiek kapcsán a kommentár kifejti: „Egy ilyen átminősítő rendelkezés végül nem került a Kódexbe. Nincs a Kódexben szabály arra vonatkozóan sem, hogy mi a teendő akkor, ha azonos neműek között külföldön már megkötött házasságot nem lehet Magyarországon elismerni, és ezért a Magyarországon élő pár szeretne itthon bejegyzett élettársi kapcsolatot létesíteni.

Felmerülhet erre az esetre a 37. § (2) bekezdésének alkalmazása, ha a példa szerinti pár magyarországi szokásos tartózkodási hellyel rendelkezik. Ekkor tehát a 37. § (2) bekezdés b) pontja teljesül, **de kérdés, hogy 37. § (2) bekezdés a) pontja tekintetében hogyan tudják a felek igazolni, hogy személyes joguk szerint a házasságkötésnek nem lenne akadálya, hiszen már házasságban élnek. Van olyan jogirodalmi álláspont,[52] amely ezt a 22-es csapdájának titulálja: a házasságot semmilyen formában nem ismerik el Magyarországon, de a pár nem tud belföldön bejegyzett élettársi kapcsolatot sem létesíteni, hiszen a felek külföldön létező, de Magyarországon el nem ismert házassága meggátolja, hogy igazolást szerezzenek be a személyes joguk szerinti házasságkötési akadály hiányáról. Meggondolandó, elfogadható megoldás lehet-e, hogy a külföldön érvényesen létesített, de belföldön el nem ismert házasság önmagában igazolja azt, hogy az adott felek közt azok személyes joga szerint házasságkötési akadály nem áll fenn. Ilyen probléma esetén akár a korábban említett kúriai határozatban szereplő megjegyzés is iránymutatásul szolgálhat, amely szerint a magyar jog ismer alternatív jogintézményeket az azonos neműek olyan kapcsolatára, amelyet hivatalos magyar szerv meghatározott feltételek mellett és meghatározott eljárásrendben törvényesít.”**

„Ami az azonos nemű párok házasságának bejegyzett élettársi kapcsolatként történő el nem ismerését illeti, rögzíteni kell, hogy az EJEB az Orlandi-ítéletben megállapította: a részes államok eldönthetik, hogy megengedik-e az azonos neműek házasságát vagy sem. **Azonban ellentétes az EJEE 8. cikkével az, ha a külföldön azonos neműek között kötött házasság elismerésének megtagadása azzal jár, hogy a tényállás társadalmi valóságát figyelmen kívül hagyva jogi vákuumba kerül a kérelmező. Ilyen jogi vákuumnak tűnik az, ha a külföldön kötött házasság semmilyen formában, például bejegyzett élettársi kapcsolatként sem kerül elismerésre, hanem a feleknek Magyarországon, a jogviszony kontinuitását tagadva, új bejegyzett élettársi kapcsolat létesítését kell kérniük. Az EUB a Coman-ítéletében pedig úgy foglalt állást, hogy egy más tagállamban azonos neműek között kötött házasságot - kizárólag egy a szabad mozgás és tartózkodás jogával élő uniós polgár harmadik állambeli állampolgár azonos nemű házastársának származékos tartózkodási joga megadása céljából - az olyan tagállamoknak is el kell ismerniük, amelyek joga egyébként nem ismeri az azonos neműek házasságát.”**

A támadott ítélet megállapítja, hogy a korábban a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság¹ majd pedig a Fővárosi Törvényszék² előtt született ítéletek a jelen alkotmányjogi panasszal támadott ügyben nem alkalmazhatók.

Azonban a 2017. április 25-én kelt elsőfokú ítélet kitér - Szabados Tamás által kifejtettekkel összhangban - többek között az Európai Unió jogi összefüggésekre:

¹ Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.32.541/2016/6

² Fővárosi Törvényszék 1.Kf.650.054/2017/4

„Az alperes jogértelmezése továbbá oda vezet, hogy a felperes házastársának sérül az Unió polgárainak és családtagjainak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvél és az azt átültető, a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvénnyel biztosított szabad mozgáshoz való joga, tekintettel arra, hogy ezen jogszabály a családtag fogalmába tartozónak tekinti a házastársat, továbbá a magyar állampolgár harmadik országbeli állampolgár élettársát is, amennyiben magyar hatóság vagy az Európai Unió más tagállamának hatósága előtt regisztrált élettársi kapcsolatot létesített. Az alperesi eljárás következtében pedig a felperes házastársának sérül a szabad mozgáshoz való joga a bejegyzett élettársi kapcsolat hazai anyakönyvezésének megtagadása (és a házasságának magyar el nem ismerése) folytán.”

Valamit megállapítja az elsőfokú ítélet azt is, hogy az azonos nemű párok között külföldön létrejött házasság valamilyen formában történő elismerésének megtagadása sérti az Emberi Jogok Európai Egyezményében foglaltakat is. „az Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikke által védett magánélet körébe tartozónak mondta ki (Lustig-Prean and Beckett v. [The United Kingdom, no. 31417/96. és no. 32377/96., 27 September 1999.), továbbá későbbi joggyakorlatában az Emberi Jogok Európai Bírósága az azonos nemű személyek tartós életközösségét az Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikkében elismert, a családi élet tiszteletben tartásához való jog hatálya alá tartozónak tekintette (Schalk and Kopf v. Austria, no. 30141/04, 24 June, 2010.). Vagyis az azonos nemű személyek együttélése a magánélet és a családi élet tiszteletben tartásához való jog védelme alatt áll.” Az EJEB következetes gyakorlata egyre szélesebb körben ír elő állami kötelezettséget az azonos neműek közötti párkapcsolatok jogi elismerésére, ez nem csupán a külföldi házasság / bejegyzett élettársi kapcsolat hazai elismerését foglalja magában, hanem egy önálló pozitív kötelezettséget jelent a tagállamok számára. Ezen kötelezettség teljesítése pontosan azoknak a napi életben felmerülő nehézségeknek a kiküszöbölését szolgálja, amelyek az esetünkben is felmerülnek, így pl. a hozzátartozót megillető jogok gyakorlása (lásd: *Fetodova és Mások kontra Oroszország*, no. 40792/10, 30538/14, 43439/14, 13 July 2020). Az EJEB ebben az ítéletében is hangsúlyozta, hogy a 'hagyományos házasság' védelme nem igazolhatja a jogi elismerés megtagadását az azonos nemű pároktól: az államok fenntarthatják a házasság privilegizált státuszát a belső jogban és kizárhatják abból az azonos nemű párokat, ugyanakkor nincs olyan közérdek, amely olyan súlyal esne latba, amely az elismerés teljes megtagadását legitimálhatná (*Fetodova*, 54-55. bek.). A Fővárosi Törvényszék döntése okán a mi esetünkben nekem [redacted] II. rendű kérelmezőnek sérül a fentiekben idézett szabad mozgáshoz való jogom, hiszen a házasságunk valamilyen formában való elismerésének hiányában én nem vagyok családtagja I. rendű [redacted] kérelmezőnek, így nem alkalmazandók esetemben a családtagok szabad mozgását megkönnyítő szabályok. Emellett a magyar jog nem tekint párom, [redacted] családtagjának egyéb jogviszonyokban sem.

Mind a korábbi magyarországi ítéletekből, mind az EUB gyakorlatából egyértelműen levezethető, hogy a Fővárosi Törvényszék figyelmen kívül hagyta, hogy a jogszabályok értelmezésekor elsősorban azt kell vizsgálni, hogy azok a józan észnek, a közjónak megfeleljenek, erkölcsös és gazdaságos célt szolgáljanak.

Az a jogértelmezés, amely a külföldön azonos neműek által kötött házasságot teljes egészében „nem létezőnek” valamint az Nmjt. 4. §-ban szabályozottakkal ellentétesen a magyar jogban „ismeretlennek” tekinti, és megtagadja annak bejegyzett élettársi kapcsolatként való anyakönyvezését, ezért ellentétes egyrészt az Alaptörvény II. cikkével és VI. cikk (1) bekezdésével, mivel megtagadja tőlünk, hogy tartós életközösségük a magyar jogban a házassághoz hasonló jogi elismerést nyerjen. Az Alaptörvény mellett ez a következtetés adódik az Emberi Jogok Európai Bíróságának – részben fentebb is hivatkozott – esetjogából az Emberi Jogok Egyezményének 8. cikkével (magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jog) összefüggésben. Ez az értelmezés tehát nemzetközi jogi kötelezettséget is sért.

A Kúria a befogadást megtagadó végzésével az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert, a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésével összefüggésben az

alaptörvény-ellenesség a bírói döntést érdemben befolyásolta, mivel a mi bírósági felülvizsgálati kérelmünk az alaptalan érdemi vizsgálat nélküli elutasítással érdemben elbírálatlan maradt.

A Kúria a támadott végzésében a mi bírósági felülvizsgálati kérelmünket arra hivatkozva utasította el érdemi vizsgálat nélkül, hogy „(a) Kúria megállapította, hogy a jelen per tárgyát képező közigazgatási döntés tekintetében Kfv.I.37.601/2022/3. - 4 - fennálló jogkérdésben, az azonos neműek külföldön megkötött házasságának bejegyzett élettársként való hazai anyakönyvezésében a felperesek által hivatkozott - a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, valamint a Fővárosi Törvényszék által hozott - határozatokban az eljáró bíróságok korábban nem foglaltak állást, ezt a jogkérdést érdemben nem vizsgálták, így nincs olyan jogértelmezést igénylő, elvi jelentőségű jogkérdés, amelynek vonatkozásában a bírói gyakorlat nem egységes, továbbá nem valószínűsíthető, hogy jelen ügy kapcsán a kialakult joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, a jogegység megbomlásának a veszélye állna fenn.”

Másrészt a felvetett jogkérdés különleges súlyára tekintettel a Kúria egységes gyakorlata szerint a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az nagy számban előforduló új típusú ügyben merült fel, azaz a vizsgált jogkérdés túlmutat a konkrét ügyön és a Kúria iránymutatása szükséges. Az ügy társadalmi jelentősége pedig különösen akkor minősül befogadási oknak, ha az adott jogkérdés a jogalanyok széles körét érinti. A befogadási ok fennállásának megállapítása igényli tehát, hogy a konkrét egyedi ügyben elfoglalt jogi álláspont ne csak az adott ügyben érintettekre legyen kihatással, hanem közvetve az adott ügyben nem szereplő jogalanyok helyzetére is iránymutatást adjon. A perbeli ügyben e körülmények fennállását a Kúria nem látta megállapíthatónak, a jogerős ítélet következtében elszenvedett egyedi jogsérelem a bíróság egyedi ügyben megállapított tényállásra vonatkozó jogértelmezése kapcsán merült fel. Ez pedig önmagában nem alapozza meg a felülvizsgálati kérelem befogadhatóságát, ugyanis nem érinti a társadalom széles körét, a perbeli ügy mikénti eldöntése a felpereseken kívül tömegesen más jogalanyok jogi helyzetét nem befolyásolja.”

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert, a tisztességes eljáráshoz való jog részét képezi az indokolt bírói döntéshez fűződő jog, amely magában foglalja, hogy „a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossggal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}

A Kúria végzésében nem vizsgálta meg kellő alapossggal az ügy lényegi részére, a családi élet tiszteletben tartásához, a hátrányos megkülönböztetés tilalmához valamint a rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye megsértésére vonatkozó észrevételeinket sem.

A mi Alaptörvény XXVIII. cikk (1) 5 bekezdésében elismert, a tisztességes eljáráshoz való jog részét képező, az indokolt bírói döntéshez fűződő jogunkból fakadóan a Kúriának kellő alapossggal meg kellett volna vizsgálnia a felülvizsgálati kérelemben kifejtett érveinket, illetve azok értékeléséről határozatában számot kellett volna adnia. Azzal, hogy a Kúria az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeinket nem vizsgálta meg kellő alapossggal, illetve azok értékeléséről a határozatban nem adott számot, megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében elismert, a tisztességes eljáráshoz való jogunkat, az indokolt bírói döntéshez való részjogosítvány megsértésén keresztül.

Álláspontunk szerint a bírósági felülvizsgálati kérelemben foglaltak érdemi vizsgálatra való alkalmasságát erősíti továbbá az is, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, valamint a Fővárosi Törvényszék előtt 2017-ben, és 2018-ban olyan döntések születtek, melyek teljesen ellentétesek a jelen ügyben vizsgált Fővárosi Törvényszék által hozott döntésnek.

Ezen túlmenően a támadott végzésben a Kúria érdemben nem vizsgálta meg kellő alapossggal az általunk a felülvizsgálati kérelemben kifejtett érveket, sem a családi élet tiszteletben tartásához való jog, sem a hátrányos megkülönböztetés tilalma kapcsán, így nem is orvosolta ezen alapjogok törvényi alap nélküli és szükségtelen korlátozását. Végül hibás a Kúria azon

érvelése is, hogy az indítványunkban felvetett jogkérdés társadalmi jelentősége nem jelentős, hiszen a jelenlegi gyakorlat - amely az Igazságügyi Minisztérium állásfoglalásán alapul - minden külföldön létesített azonos neműek közötti házasságot nem létezőnek tekint, az érintett párok kapcsolatait a magyar jog semmilyen formában nem ismeri el és ennek érdekében ők maguk sem tehetnek lépéseket.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint alkotmányjogi panasz alapján „a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azaz azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes.” (3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [18])

Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése szerint az alapvető jogok védelme az állam elsőrendű kötelezettsége, illetve az Alaptörvény 28. cikkéből következően a Kúriának a hatáskörei gyakorlása során biztosítania kell, hogy az alapvető jogok esetleges korlátozása az alaptörvényi keretek között maradjon. A Kúriának ezért erre irányuló bírósági felülvizsgálati kérelem alapján az Alaptörvényből fakadó kötelezettsége a törvényi alap nélkül, illetve a szükségesség követelményét megsértve alapvető jogot korlátozó kormányhivatali határozat megváltoztatása.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az indítványozó nem kezdeményezte az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Az indítványozó nem járul hozzá a személyes adatainak nyilvánosságra hozatalához.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

Ügyvédi meghatalmazás

Magyarország Müncheni Főkonzulátusának 2021. szeptember 16. napján kelt elutasító határozata

2021. november 19. napján kelt keresetlevél

Fővárosi Törvényszék 111.K.706.727/2021/15. számú ítélete

2022. július 6. napján kelt felülvizsgálati kérelem

Kúria Kfv.I.37.601/2022/3. számú végzése

Kelt: Budapest, 2022. december 27.

indítványozók

akiknek képviselőtében:

DR. MÜNI ERIKA

2020. évi 11. sz. törvény

dr. Muni Erika

ügyvéd